

er ham muligt. Det hedder i Lovforslaget — paa det Dansk, som Justitsministeren plejer at anvende, og som ikke er det bedste —, at Handelsministeren skal „træffe indskrænkende Bestemmelser vedrørende Anvendelse af Pap og Kunstlæder“ o. s. v., hvilket vil sige Bestemmelser om Indskrænkning af Adgangen til at anvende Pap og Kunstlæder. Under disse „indskrænkende Bestemmelser“, som det altsaa hedder, kommer ogsaa, at Skotøjet skal „mærkes paa særlig Maade“. Jeg anholder kun dette af Hensyn til det Danske, thi denne Bestemmelse kan ikke siges at være „indskrænkende“ med Hensyn til „Anvendelse af Pap og Kunstlæder“. Det var med Hensyn til det Danske. Naar bare man ved, hvad Meningen er, kan man jo godt nøjes med den Udtryksmaade, den højtærede Justitsminister anvender.

Dernæst vil jeg gerne spørge: Hvem skal kontrollere dette, ved hvilke Organer kan Handelsministeren kontrollere, at der ikke fabrikeres saadant Fodtøj? Skal Politiet gaa rundt paa Fabrikker og Værksteder og kontrollere, om Pap og Kunstlæder — som altsaa *kan* anvendes, og der er jo ikke noget ondt i at anvende det — bruges i større Omfang, end Handelsministeren ønsker og mener formaalstjenligt? — Jeg vil gerne indskyde den Bemærkning, at i Almindelighed plejer man at lade Publikum selv om, hvilke Varer det vil købe; den Kontrol, Publikum selv udøver — jeg ved nok, der er ganske særlige Varer, visse Levnedsmidler f. Eks., hvor der er en særlig Kontrol —, plejer at være tilstrækkelig. Naar Folk har erfaret, at de et Sted faar den Slags Fodtøj, som den højtærede Justitsminister talte om, Fodtøj, der mangler baade Saal og Hæl og maaske ogsaa Overtræk, efter at der er gaaet lidt med det, tror jeg ikke, man oftere køber det paagældende Sted. Regelen maa være den, at ligesom man maa bære sin Hat, som man vil, som en stor Digter har sagt, maa man ogsaa have Lov at bære det Fodtøj, som man vil. Der skal ikke indsættes en Formynder, som paaser, hvilket Fodtøj Folk gaar med. — Men jeg maa stadig spørge: Hvem kontrollerer det? Vil og kan Handelsministeren fastsætte, at en vis Del af det Skotøj, der fabrikeres, maa være Læder, en anden Del Pap og maaske en tredje Del Kunstlæder? Jeg anser det næsten for utænkeligt, at Handelsministeren kan praktisere det, og hvem skal kontrollere, at Fodtøjet faar den særlige Mærkning,

naar det bringes i Handelen? Jeg ved ikke, hvor mange Skotøjsbutikker der er her i Landet, men jeg antager, det er i Tusindvis, og det vil dog ikke blive ganske nemt at sende Politiet rundt til alle disse Butikker for at paase, at Skotøjet, paa hvilket man aldeles ikke kan se, hvorledes det er fabrikeret, ikke indeholder større Bestanddele af Pap og Kunstlæder, end Handelsministeren mener, det bør.

Jeg antager imidlertid, at denne første Paragraf ikke er den, der interesserer mest, og det er ud fra den Betragtning, at jeg overhovedet vil kunne gaa med til Lovforslaget, som jeg ellers kunde ønske behandlet i et Udvalg — men Tiden er jo saa knap dertil — for at faa de Oplysninger, som virkelig maa kræves, for at man med rimeligt Ansvar kan stemme for Paragraffen. Jeg antager altsaa, at det er den anden Paragraf, det staar paa. Denne anden Paragraf forbyder eller tillader Justitsministeren at forbyde Indførsel af saadant Fodtøj, om hvilket det hedder: „Skotøj, hvori Pap og Kunstlæder indgaar som Bestanddel“. Nu skulde man tro, dette var en kategorisk Bestemmelse, men saa tilføjes der — og saaledes er det jo, Justitsministeren plejer at udtrykke sig, at det er i Bisætningerne, det egentlige staar; jeg paaviste for nylig Eksempler derpaa under Behandlingen af Automobilloven —: „og med Hensyn til hvilket der af Handelsministeren er truffet indskrænkende Bestemmelser i Henhold til § 1.“ Jeg gør opmærksom paa, at Handelsministeren ikke kan træffe Bestemmelser om Fabrikationen af det Fodtøj, der indføres; om Fabrikationen af udenlandsk Fodtøj har han ikke Mulighed for at træffe Bestemmelser. Men det er vel daarlign Dansk — Meningen er vel den, at saadant Fodtøj, som ikke maa fabrikeres herhjemme, heller ikke maa indføres. Jeg vil atter spørge: Hvem kontrollerer, hvorledes det Fodtøj er beskaffent, som indføres hertil? Det maa vel være Toldvæsenet, saaledes at der kommer endnu et tredje Ministerium ind ved Administrationen af denne Lov, nemlig Finansministeriet. Men hvorledes skal Toldvæsenet kontrollere det og ved at se udenpaa Støvlen skønne over, hvorvidt det er Pap eller Kunstlæder, der er i den, naar det dog er tilladeligt at anvende begge disse Stoffer i Skotøjet? Og hvorledes vil det være muligt for Toldvæsenet at kontrollere, at der ikke er mere i det, end Handelsministeren mener, der skal og bør være i indenlandsk Fodtøj? Jeg skulde antage,